

РОБЕРТО ЕСТРАДА

КАНАВКАТА

Превод от испански: Мария Донска, 1986

chitanka.info

Тези ловувания ми напомнят за онзи лов. Пейзажът е подобен. Мочурлив терен, дървета с набръчкани, покрити с плесен дънери, и тишина, съставена от малки шумове. Дори се движим в същия ред: най-отпред върви Боб и гази калта с дебелите си кожени ботуши. След него Марси поклаща маймуноподобното си туловище и си подсвирква тихичко. И най-отзад съм аз.

Наблюдавам ги. Ако бяха с униформи и на рамото им висеше по една „М-16“, а не ловна пушка, всичко щеше да бъде абсолютно същото. Не знам какво правя тук. Това е някакъв фарс, повтаряме същите движения, вървим в пълно мълчание, с готово за стрелба оръжие, както през онези мъчителни дни, след като напуснахме хеликоптера, очаквайки всеки момент да попаднем в капан или да ни пуснат по някой куршум от околните гъсталаци.

Аз съм безволев човек. Все си повтарям, че няма повече да излизам с тях, а след това ми се обаждат и аз се впускам отново в тази пародия — стрелям по патици с двама ненормални, които искат да удовлетворят навика си да убиват.

След увлнението известно време не ги виждах и се опитах да се върна в стария коловоз. Светът е автомагистрала. Паднеш ли в канавката, трудно ще излезеш от нея, а тези, които минават покрай теб, са прекалено забързани, за да ти помогнат. Това се случи с нас. Ние сме в канавката.

Един ден се срещнахме отново и отидохме да пийнем. След това продължихме да се виждаме, за да поливаме с уиски разговорите за проклетия живот. Тримата сме откачени, ненавиждаме се и ни свързва само разочарованието. Всеки психолог би ни окачествил като социално неприспособени.

Стигаме до сухо място. Боб спира и опира пушката си на едно дърво.

— Какво ще кажете, да починем? — Марси се съгласява и аз свалям раницата. Предлагам кафе.

Пресушаваме течността почти вряла и запушваме.

— Трябва да изгасим огъня, преди да станем — казва Марси, загледан в жарта. Боб прави гримаса.

— В главата ти са все тези глупави съобщения по телевизията за горите — казва той и изстрелва в пепелта една съскаща храчка. —

Щеше ми се сценаристът да беше с нас в Амтре, когато подпалихме оризището с виетнамците в него.

Хвърлям фаса. Беше ужасно. След тази случка не можах да хапна два дни.

— Бах! — изгрухтява Боб. — Беше такава фиеста, виетнамците излизаха пламнали, а ние стреляхме по тях като по мишени. Убихме около 70.

— Аз не бях тогава — обяснява Марси. — Имах един месец отпуска в Сайгон. Прекарах три дни затворен с едни филиピンки, без да си слагам панталоните.

Боб си бърка в ухото с кутрето и подхвърля:

— Изпусна много.

Издърсвам от ботуша си едно насекомо и чувствам колко ненавиждам Боб, този огромен и кръвожаден кретен. Мразя Марси — извратен тип, който се разбира само с проститутки, защото вече не може да разговаря с другите жени. Накрая си признавам, че продължавам да ходя с тях, защото и аз съм отрепка като тях.

— Да тръгваме — казва Боб.

Влизаме отново в гората и аз се връщам към онези 40 месеца в джунглата сред комари и кръв, които оставиха върху нас следите си.

Вървим дълго.

Бърсвам се в Марси, който е спрятан. Боб прави знаци.

— Шт! Там има някой — и сочи някаква издатина срещу шубраците.

— Сигурно са семиноли.

— Какво значение има, по дяволите, дали са семиноли. Не пречат на никого — казвам аз.

— Няма добри индианци — пояснява Боб.

Двама срещу един, както винаги.

— Да видим какво правят тези кучи синове — нареджа Боб, взима пушката и се промъква приведен. Марси тръгва след него. Аз правя същото.

Криволичещи движения и безтегловни стъпки. Мълчаливи предпазни мерки, заучавани дълго и изпробвани в бой.

Пристигаме.

— Дай ми бинокъла — шепне Боб и Марси му го подава. — Заемете позиции — нареджа със стария си глас на сержант.

Питам се какво е това, вече пълзя и залягам зад едно дърво.
Отмахвам няколко клона и поглеждам през образувалия се отвор.

Огромно, блестящо нещо с много прозорчета от тъмно стъкло.

Стаявам дъх и притискам разтуптялото се сърце. Приисква ми се да отида по нужда. Една нетърпелива ръка ме разтърсва за рамото. Боб с почервяло лице.

— Виждаш ли? — казва той задъхано. — Летяща чиния.

Гмуркам се във водовъртежа на главата ми, за да му отговоря, и не успявам. Марси се приближава с пълзене.

— Трябва да извикаме полицията — предлага той.

— Мълкни, идиот такъв! — срязва го Боб. — Можем и сами да се справим. — Хваща пушката и усеща опасността в настъпилата тишина.

— Какво си намислил? — питам предпазливо.

— Да видим дали няма някой в тази консервена кутия — промърморва Боб.

— И какво ще постигнеш с това? — питам го отново. — Ние не сме учени.

— Но сме трима войници от американската армия — отвръща той с убеждение. — И сме достатъчно, за да се справим с всеки космически бръмбар.

— Имаш право — подкрепя го Марси.

Отново двама срещу един, те са луди.

— На първия марсианец, който се появи, му пръскам черепа или каквото има там на негово място — заявява Боб.

— Не е ли по-добре да се върнем и да съобщим? — опитвам се да убедя това твърдоглаво магаре.

Боб не си дава труда да отговори, натиска клоните и поглежда към котловината, където е чинията.

Отваря се една врата!

Надигам се. Част от чинията се отмества безшумно, показва се стълбичка и излизат няколко сребристи фигури, които започват да сочат към дърветата с жестове на изненада.

— Изглежда, са малко! — възклика Марси.

Главите им са покрити с люспи и са увенчани с гребен.

— Нахлули са на Земята — казва Боб с дебел глас. — Това е сигурно.

— Мислиш ли?

— Какво друго могат да търсят тук. — Боб маха предпазителя на оръжието си. — Но ние сме тук.

Поглеждам го. Стиснал е челюсти. Присвил е очи.

— Не са много — разсъждава той на глас. — Пригответе пушките. Щом дам сигнал, започваме да стреляме, ликвидираме тези плашила и влизаме в чинията да видим дали няма други. След това нека идват колкото си щат учени. — Поглежда ме втренчено и усещам, че е невъзможно да го убеждавам или да се отказвам. Решавам да стрелям във въздуха.

— Окей — изричам през зъби.

Приготвяме пушките и заставаме нащрек. Забелязвам с удивление, че сребристите същества ни обръщат гръб и махат с ръце към завоя, скрит зад гъста група дървета.

— Сега! — крещи Боб.

Втурваме се, като стреляме и викаме. Боб напредва, поваля противниците точно и умело. Всичките му изстрели улучват целта.

Спираме да си поемем дъх сред простираните трупове. Безумието трае само няколко секунди.

Избухва врява. Иззад дърветата излизат хора с микрофони и камери, с лица, върху които е изписан ужас.

Боб и Марси отварят уста в чисто животинска почуда.

Навеждам се и хващам покритата с люспи глава на един от труповете, дръпвам я и тя се откъсва. Под нея ме поглеждат застинали в изненада сини очи.

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.36/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.